

ע"פ 3328/14 - סמר אבו חאמד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 3328/14

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
סמר אבו חאמד

לפני:
המערערת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לצירוף משיבים

החלטה

1. הערעור שבכותרת נסב על הכרעת דין וגזר דין שניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו ביום 5.1.2014 וביום 25.3.2014, בהתאמה. בפסק הדין הורשעה המערערת בעבירה של רצח תוך ביצוע עבירת שוד וקשירת קשר לביצוע פשע, והושתו עליה מאסר עולם וכן פיצוי כספי לשני בניה ולנכדה של נפגעת העבירה המנוחה. הודעת ערעור פורמלית הוגשה ביום 11.5.2014, ונימוקי הערעור הוגשו ביום 19.1.2015. בנימוקי הערעור העלתה המערערת בין יתר טענותיה טענה גם "נגד חיובה בסכום פיצוי גבוה ומכביד ביותר אשר יש בו, בנסיבות העניין, לפגוע בה, הן בעניין ריצוי תקופת מאסרה והן בהמשך חייה לאחר מכן".

הערעור נקבע לשמיעה ביחד עם תיק קשור, ובמעמד הדיון שוחרר בא-כוחה מייצוגה והמותב הורה על מינוי סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית. בהמשך לכך מונה עורך הדין אלעד רט לייצג את המערערת, ולאחר מינויו ביקש להגיש נימוקי ערעור מתוקנים מטעמה, ובקשה זו התקבלה (החלטת כב' הרשם לובינסקי זיו מיום 25.4.2017). סמוך לאחר מכן הוגשו נימוקי ערעור מתוקנים,

עמוד 1

בגדרם חזרה בה המערערת מן הערעור על הרשעתה בעבירת השוד ובעבירת קשירת קשר לביצוע פשע, ובהם צוינו בני משפחת נפגעת העבירה כמשיבים, וזאת בכפוף להחלטה בבקשה שהגישה לצירוף כמשיבים, היא הבקשה שלפניי.

המשיבה הותירה את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט, ואילו בני משפחת נפגעת העבירה מתנגדים לה.

2. לאחר שעיינתי בחומר שלפניי ואיזנתי בין כל השיקולים הרלבנטיים, החלטתי להיעתר לבקשה.

אכן היה על המערערת לצרף את בני משפחת נפגעת העבירה כבר להודעת הערעור המקורית ולא רק לאחר חלופי בא-כוחה, והצדק עם בני משפחת נפגעת העבירה כי היעדר הצירוף אינו בבחינת "פגם שולי". אף אין להתעלם מפרק הזמן הממושך שחלף ממועד הגשת הערעור ועד למועד הגשת הבקשה.

אולם מן הצד השני מספר שיקולים תומכים בקבלת הבקשה, ומשקלם המצטבר מטה את הכף לבסוף להיעתרות לה. ראשית יש ליתן משקל ממשי לעובדה שכבר בהודעת הערעור המקורית השיגה המערערת מפורשות גם על גובה הפיצוי הכספי, כך שכבר במועד הגשתה הבהירה כי אינה משלימה עם סכום הפיצוי שנפסק. בני משפחת נפגעת העבירה טוענים כי הסתמכו על כך שסעד זה לא ינתן למערערת בשל אי צירוף לערעור, אך מטענתם הנזכרת עולה כי ידעו על כך שהמערערת משיגה בערעורה על גובה הפיצוי, ובכך יש לטעמי כדי למזער את הסתמכותם.

שנית, בבחינת בקשה לצירוף נפגע עבירה להליך ערעורי פלילי תלוי ועומד יש ליתן משקל לאופיו המעורב של פיצוי הנפסק מכוון לחוק העונשין, תשל"ז-1977 בעקבות הרשעה בדין (ראו רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל (8.8.2007)), באופן בו ההיבטים הפליליים של הוראת דין זו משליכים על אמת המידה אשר על פיה יש לבחון את בקשת הצירוף, ואין לראות בבקשה לצירוף צד לערעור פלילי כבקשה להארכת מועד להגשת הליך אזרחי גרידא (ראו והשוו גם: בש"פ 3568/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (17.11.2015); ע"פ 4209/14 קרן נ' מדינת ישראל (10.03.2015)). בהתחשב באמור הגישה הנוהגת ביחס לבקשה לצירוף נפגעי עבירה כמשיבים להליך ערעורי תלוי ועומד היא מקלה יחסית. עוד ראוי ליתן משקל לכך שהמערערת משיגה בערעורה (המתוקן) על הרשעתה בעבירת הרצח, ואשר בין היתר בעקבות הרשעתה בה חוייבה בפיצוי; לעמדת המשיבה; וכן לכך שהגם שחלף פרק זמן ניכר למן מועד הגשת הערעור, בנסיבות שנוצרו טרם התקיים דיון בערעור לגופו, כך שלא תינמע מבני משפחת נפגעת העבירה ההזדמנות להציג את עמדתם בסוגיית הפיצויים בפני המותב אשר יישב בדין (השוו ע"פ 7182/15 ימין נ' מדינת ישראל (5.1.2016)).

בהתחשב בכל האמור לעיל נוטה כאמור הכף אל עבר קבלת הבקשה, ובני משפחת נפגעת העבירה יצורפו אפוא כמשיבים להליך.

המזכירות תערוך עדכון מתאים ותתייק החלטה זו בתיקי השופטים.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ז (31.8.2017).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
